

متن پرسش

سلام: بنده مدتی هر کاری میخوام کنم یه حسی از درون باعث میشه از خود راضی شم و کلی کیف می‌کنم کسی ازم تعریف کنه. بعد فکر می‌کنم حالا چقدر اخلاص وجود داره در این بنده. حتی این رو هم که می نویسم می‌گم چه آدم خوبی که از این حالت ناراحتم و مشخص میشه اخلاص درش هست. مشکلم رو هم با علما در میون بزارم که ذکر بکنم. باز حس خوبی دارم که من لابد خیلی خوبم که میتونم پیام این مشکلم رو بگم. و اون عالم الان می‌گه ببین چه بنده ایه که ناراحته از این ناخالصی و نفاق. باعث شده حس پوچی بهم دست بده چون انرژی رو برای کارای خوب ازم گرفته. مثلاً میرم حرم امام رضا همش افکارم پریشانه. از چیزای دیگه لذت می‌برم و حال مناجات ندارم. بزور نماز میخونم. لطفا راه‌هایی از این بی‌اخلاصی رو بفرمائید.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: هر اندازه انسان در معارف توحیدی تعمق بیابد، افق حضور او متعالی می‌گردد. در این رابطه هست که «معرفت نفس» و «برهان صدیقین» نقش‌آفرین خواهد بود. موفق باشید